

Hồi Thứ Bốn Mười Bốn VÀO SÂU HANG CỌP

Thu Vân gật đầu:

– Người đi theo ta.

Bạch Thiếu Huy ung dung bước theo sau, vừa đi vừa suy nghĩ:

“Căn cứ theo lời vị phu nhân nói thì nàng sẽ đưa ta đến Tử Vi Đàn. Hiện tại thì ta là một kẻ không còn thần trí, vì vậy tốt nhất là không nên nói gì nhiều để cho chúng tin ta hơn”.

Đến khu rừng hoa, Thu Vân quay lại hỏi:

– Người biết ta là ai không?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu:

– Không!

Thu Vân đảo mắt nhìn quanh một vòng rồi nhẹ nói:

– Ta là Thu Vân, người cố nhớ nhé.

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Ta nhớ rồi! Người là Thu Vân.

Ngoài miệng thì đối đáp với Thu Vân nhưng trong lòng Bạch Thiếu Huy vẫn đang miên man suy nghĩ. Từ khi chàng vâng lệnh sư phụ rời gia đình đến Nhạc Dương tìm Trương Quả Lão thì biết bao sự kiện đã dồn dập xảy ra, chàng thật không thể đoán nổi chuyện gì sẽ xảy đến nữa.

Đi được một hồi thì bỗng Thu Vân nói:

– Đến nơi rồi, người đứng đây chờ ta.

Rồi nàng bước vào trong con đường hoa. Bạch Thiếu Huy đứng lại, đảo mắt nhìn quanh thì thấy đây là mé phải của một tòa núi nhỏ, trên núi trồng toàn hoa Tường Vi tỏa mùi hương thơm ngát.

Chàng ngẫm suy nghĩ lại mọi việc, trong lòng thắc mắc vị phu nhân muốn đem chàng đến Tử Vi Đàn này là có ý gì. Điều đau khổ nhất là chàng phải giả làm kẻ mất trí, để mặc cho chúng sau khiến mà không được có một cử chỉ nào nghịch ý cả, liệu chàng có thể giữ trọn vẹn được sự giả tạo đó không?

Không bao lâu thì Thu Vân xuất hiện, nói:

– Bạch Thiếu Huy! Đàn chủ gọi người vào.

Nàng lại quay mình đi trước, Bạch Thiếu Huy lẻo đẻo theo sau, qua khỏi

vùng hoa là đến một bãi đất rộng lầy lầy có bậc thềm rộng đi lên phía trước. Phía đầu bãi có những gian nhà sơn màu tím, màu nhà và hoa tiếp nhau nên đứng xa khó mà nhìn cho rõ được.

Thu Vân bước lên thềm, tiến đến tòa đại sảnh, cửa sảnh đóng im ỉm, trên nóc có treo tấm biển đề ba chữ vàng “Tử Vi Đàn” cực lớn. Nàng hoành sang bên tả đến một căn phòng nhỏ, cung kính bẩm:

– Trình Đàn chủ, người đó đã đến đây.

Một giọng nói lạnh lạnh từ trong phát ra:

– Cho hắn vào.

Thu Vân dạ một tiếng, rồi thấp giọng nói:

– Người theo ta.

Bạch Thiếu Huy lẳng lẳng theo Thu Vân vào phòng. Gian phòng sơn màu tím như toàn điện bên ngoài, tất cả vật dụng trang trí cũng một màu tím.

Trên một chiếc giao y, một người có vóc dáng trung bình đang ngồi chễm chệ. Y vận áo dài màu tím, hông đeo trường kiếm cũng màu tím, mặt y cũng màu tím nốt.

Bạch Thiếu Huy thầm tức cười khi thấy khắp nơi màu tím như vậy. Chỉ thoáng nhìn qua thì chàng cũng nhận ra gương mặt màu tím đó là gương mặt giả, nhưng chàng đặc biệt để ý đôi mắt sáng như sao của y, thầm nghĩ:

“Tử Vi Đàn chủ là y hẳn rồi, nhãn quang đó cho thấy võ công của y không phải bình thường, nội lực chấn chấn là vô cùng thâm hậu”.

Thu Vân trầm giọng nói:

– Người đến ra mắt Đàn chủ đi.

Tử Vi Đàn chủ phẩy phẩy tay như ra hiệu cho Bạch Thiếu Huy đứng qua một bên, chàng không nói gì, ngoan ngoãn bước qua một góc phòng đứng lẳng.

Tử Vi Đàn chủ quắc đôi mắt sáng quan sát chàng một hồi lâu rồi nghiêng đầu về phía Thu Vân hỏi:

– Có phải hắn là người mà phu nhân sai đem đến bản đàn không?

Thu Vân dạ một tiếng, lấy trong mình ra một phong thư rồi hay tay trình lên:

– Xin Đàn chủ xem qua.

Tử Vi Đàn chủ tiếp lấy, mở ra đọc rồi ngẩng mặt lên hỏi tiếp:

– Người đưa hắn đến Sài Cô Bà rồi chứ?

Thu Vân gật đầu:

– Tôi vừa đưa hắn từ chỗ Sài Cô Bà ra.

Tử Vi Đàn chủ gật đầu:

– Được rồi, phận sự của người vậy là xong.

Thu Vân dạ một tiếng, nhìn Bạch Thiếu Huy một lần nữa rồi chầm chậm lui ra.

Tử Vi Đàn chủ nhìn Bạch Thiếu Huy lạnh lùng nói:

– Từ nay người là thuộc hạ của bản đàn, đứng hàng chữ Tử, số hiệu mười chín, hãy nhớ cho kỹ.

Bạch Thiếu Huy cúi mình:

– Thuộc hạ xin ghi nhớ.

Tử Vi Đàn chủ quay mặt qua một bên nói:

– Người đâu?

Có tiếng dạ từ trong vọng ra, rồi một nữ nhân vóc dáng nhỏ ốm có gương mặt tím xuất hiện. Nàng mặc áo chên, ngực áo có thêu một đóa Tường Vi, cung kính nói:

– Đàn chủ sai dặn?

Tử Vi Đàn chủ chỉ Bạch Thiếu Huy nói:

– Dem hấn vào trong, thay đổi y phục và cải sửa dung mạo cho hấn.

Nữ nhân dạ một tiếng, quay sang Bạch Thiếu Huy nói:

– Theo ta.

Bạch Thiếu Huy lập tức đi theo, đến một gian phòng khác thì nữ nhân chỉ vào chiếc ghế cạnh cửa sổ, lạnh lùng nói:

– Ngồi xuống đó.

Đã nhất định là Tùy Ngô Nhi An thì ai bảo gì Bạch Thiếu Huy cũng làm theo như vậy, huống hồ lại còn uống Vô Ưu Tán rồi, còn lý trí đâu mà xét đoán để có một phản ứng nhỏ nhặt nào.

Chàng lập tức ngồi xuống.

Nữ nhân lấy trong bàn ra một chai thuốc nước, thoa đầy lên mặt Bạch Thiếu Huy. Nàng còn bảo chàng thay áo dài bằng một chiếc áo ngắn, cuối cùng thì chỉ cây trúc tiêu nói:

– Vũ khí của người phải không?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu:

– Tại hạ không có vũ khí.

Nữ nhân mỉm cười:

– Vậy thì đưa đây cho ta.

Bạch Thiếu Huy thâm kêu khổ, lại lắc đầu nói:

– Không được, đó là vật mà tại hạ thích nhất, không thể thiếu vắng nó.

Nữ nhân lạnh lùng:

– Quỷ củ ở đây không ai được trái lệnh.

Bạch Thiếu Huy tráo trở:

– Vậy nếu nó là vũ khí thì tại hạ được quyền giữ nó phải không?

Nữ nhân hừ lạnh:

– Tráo trở thật...

Đang nói nàng bất thành linh chụp ngay vào chiếc trức tiêu.

Bạch Thiếu Huy giật mình, vội lách sang một bên, nhẹ vung tay hữu chụp vào cổ tay nàng. Chiêu thức của chàng có tên là Sơ Chi Tà Hoành trong Lục Hạp Môn, vừa hóa giải thế công mà vừa phản công rất hữu hiệu.

Nhưng nữ nhân đã nhanh nhẹn thu tay tả về, tay hữu phóng tới điểm vào sườn Bạch Thiếu Huy, chiêu thức một thực một hư, vô cùng lợi hại.

Bạch Thiếu Huy nhận ra thủ pháp của nữ nhân chính là Lan Hoa Phất Huyết thì thầm nghĩ:

“Không ngờ cô nương này lại có võ công cao đến vậy”.

Chàng trầm bàn tay tả xuống bảo vệ phần ngực, tay hữu hất ngược ra một chưởng, rồi xoay một vòng từ trên xuống dưới, dùng thế Thái Cực Sơ Động trong Võ Đang bí truyền chưởng pháp hóa giải thủ pháp Lan Hoa Phất Huyết của nữ nhân một cách dễ dàng.

Đánh nhau thêm bảy tám chiêu nữa, chung quy nữ nhân chẳng làm gì được Bạch Thiếu Huy, mà Bạch Thiếu Huy thì chỉ muốn tự vệ nên cũng không xuất toàn lực thủ thắng. Nữ nhân bức tức, nhảy lùi ra sau, gần giọng nói:

– Võ công của người khá lắm.

Bạch Thiếu Huy vờ ngờ ngác:

– Tại hạ có muốn giao đấu bao giờ đâu?

Nữ nhân cười lạnh:

– Người tưởng ta không thắng nổi người ư?

Bạch Thiếu Huy làm ra vẻ hoang mang:

– Tại sao các hạ lại muốn thắng tại hạ?

Nữ nhân không nói gì, bất thần nhảy tới tấn công ngay, chưởng phong rít vù vù, khí thế vô cùng mãnh liệt.

Bạch Thiếu Huy nhún chân dùng thế Liên Vân Tung của Hoa Sơn nhảy lên cao tránh đòn, luôn mồm kêu lên:

– Tại hạ không muốn đánh, không muốn đánh.

Nữ nhân quát to:

– Cái đó không phải do người quyết định.

Nàng lại nhào người tới tấn công tiếp, bóng chưởng bao trùm gian phòng nhỏ hẹp.

Lần này Bạch Thiếu Huy sử thân pháp Bát Quái Du Long của Bát Quái Môn để né tránh, nữ nhân dù đã dồn hết sức vẫn không đánh trúng mục tiêu, nàng tức giận quát to:

– Ta sẽ chẻ xác người ra, giết một kẻ mất trí như người thì có khác gì giết một con chó chứ.

Bạch Thiếu Huy sôi giận khi nghe nữ nhân nói nặng như vậy, chàng trầm nghĩ:

“Con tiểu a đầu này ngoan cố và độc ác quá lắm, xem ra phải cho thị một bài học mới được”.

Nhưng chàng lại kềm lại vì lúc này chưa phải là lúc xuất lộ hình tích. Chợt chàng nghĩ ra một cách, trừng trừng nhìn nữ nhân nói:

– Người ví ai với chó?

Nữ nhân cười ghê rợn:

– Ta ví người với chó đó, rồi sao?

Bạch Thiếu Huy bỗng làm ra vẻ ngơ ngác:

– Ta là chó sao?

Rồi lại vờ như phát điên lên, quát lớn:

– Hoang đường, có người mới là chó.

o O o